

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: **T. Ch.**, bytem L., zastoupeného: Mgr. Martin Pech, advokát, se sídlem Malá ul. 6,
301 00 Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25,
225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 9.10.2014 proti rozhodnutí žalované
ze dne 12.8.2014 č.j. X o starobní důchod,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 9.10.2014 se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 12.8.2014 č.j. X, neboť s ním nesouhlasí, protože se cítí být správními orgány diskriminován, jelikož ví ze svého okolí o zaměstnancích, kteří přestože pracovali s ním, starobní důchod jim byl normálně bez jakýchkoli problémů přiznán a má tak jednoznačně za to, že právo, obzvláště veřejnoprávního charakteru by mělo působit vůči všem stejný způsobem a tedy i na něj by se měla vztahovat preferovaná důchodová kategorie. Pro zařazení zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie je dle jeho názoru rozhodující, jak je zaměstnání zařazeno podle právního předpisu platného v době vzniku nároku na dávku důchodového zabezpečení, pokud ovšem není výhodnější jeho zařazení podle předpisu platného v době výkonu zaměstnání žadatele o důchod. Uvedeno také bylo, že dle § 174 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění zákona č. 235/1992 Sb., podmínkou vzniku nároku na starobní důchod podle odst. 1 bylo, že zaměstnání I. pracovní kategorie nebo služba I. nebo II. kategorie funkcí trvaly ke dni 31. prosinci 1992; za zaměstnání se pro tyto účely považovaly i

náhradní doby uvedené v § 5 odst. 1 a v § 6 odst. 1 nařízení vlády ČSSR č. 117/1988 Sb. Závěrem bylo navrženo zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 12.8.2014 a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. (*K žalobě připojil mimo jiné i kopii napadeného rozhodnutí.*)

*Napadeným rozhodnutím ze dne 12.8.2014 žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 13.6.2014, jímž byla zamítnuta jeho žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek dle § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**). V odůvodnění rozhodnutí ze dne 12.8.2014 bylo zdůrazněno, že dle § 174 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. ve znění účinném do 31.12.1995 podmínkou vzniku nároku na starobní důchod podle odstavce 1 je, že zaměstnání I. pracovní kategorie nebo služba I. nebo II. kategorie funkcí trvaly ke dni 31. prosince 1992. Dle spisové dokumentace vykonával žalobce zaměstnání v kategorii uvedené v § 14 odst. 2 písm. b) - l) zákona č. 100/1988 Sb. ve znění účinném do 31.12.1995, tzv. IB pracovní kategorie, v rozsahu 6 210 dnů, tj. 17 let a 5 dnů, tudíž podmínka § 174 odst. 1 písm. c) cit. zákona tak byla splněna. Žalobce ovšem k 31.12.1992 nevykonával zaměstnání zařazené do I. nebo II. pracovní kategorie, výkon práce v I. pracovní kategorii ukončil dne 31.3.1992, proto podmínka uvedená v § 174 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. ve znění účinném do 31.12.1995 tak nebyla splněna, tudíž žalobce nesplnil podmínky § 174 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. ve znění účinném do 31.12.1995 a nárok na snížení důchodového věku dle § 74 zákona mu nenáleží. Na důchodový věk žalobce se vztahuje obecná úprava obsažená v § 32 odst. 2 zákona a podle přílohy k tomuto zákonu důchodový věk u pojištěnců (mužů) narozených v roce 1954 činí 63 let a 2 měsíce, tedy dne 9.5.2017. Žalovaná se vyjádřila i k námitkám žalobce, neuznala je důvodnými, jelikož ukončil výkon zaměstnání v preferované pracovní kategorii k 31.3.1992 a jeho následné zaměstnání, jenž začal vykonávat dne 1.9.1992, neodpovídalo svým charakterem zaměstnání v preferované pracovní kategorii; důvod skončení výkonu zaměstnání v preferované pracovní kategorii není pro posouzení zákonného nároku na snížený důchodový věk dle § 174 zákona č. 100/1988 Sb. ve znění účinném do 31.12.1995 podstatná, proto nebylo možno námitkám žalobce vyhovět.*

*Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě dne 14.11.2014 závěrem navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné, odkázala na podrobné zdůvodnění rozhodnutí o námitkách, když žalobce nenamítá nesprávnost údajů uvedených v OLDP (*osobní list důchodového pojištění*), nevypořádání se s námitkami či nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pouze namítá to, že má nárok na preferovanou důchodovou kategorii a ne jen na obecná ustanovení. Žalovaná z evidenčních listů a dalších dokladů zjistila, že žalobce nesplnil podmínku odpracování potřebné doby pojištění v preferované prac. kat., resp., že zaměstnání preferované prac. ktg. netrvalo ke dni 31.12.1992 a jeho netrvání nelze uznat, neboť nejsou ani v tomto případě splněny zákonem vyžadované podmínky pro výjimku, jak uvedla v závěru rozhodnutí o námitkách. Jelikož žalobce nesplnil podmínky ust. § 174 zákona č. 100/1988 Sb., nevzniká mu nárok na sníženou důchodovou věkovou hranici v 59 letech. Pokud důchodový věk žalobce nelze stanovit na jeho 59 let, když v jeho případě zákonné podmínky splněny nejsou, a nejsou splněny zákonné podmínky ani pro jiný nižší důchodový věk, pak je nutné pro určení důchodového věku aplikovat výhradně ust. § 32 a stanovit důchodový věk bez zvýhodnění za roky odpracované v preferované prac. ktg. Dále uvedla mimo jiné, že žalobce se nemůže porovnávat s jinými spolupracovníky, neboť u každého pojištěnce jsou jiné podmínky a okolnosti ovlivňující konkrétní důchodový nárok; připomenuto také bylo, že v řízení o*

odstranění tvrdosti nebylo ministrem práce a sociálních věcí vyhověno požadavku žalobce na prominutí nesplnění podmínky trvání výkonu preferovaného zaměstnání ke dni 31.12.1992, jím tvrzené (*tvrzená výpověď ze zaměstnání z organizačních důvodů*), avšak nedoložené či sporné pracovněprávní okolnosti je nutné řešit adekvátními prostředky, ale ani poté žalobce nedoložil při nové další žádosti žádné nové důkazy, doklady, skutečnosti, které by odůvodňovaly správní orgán přehodnotit zamítavé stanovisko ohledně důchodových nároků žalobce. Ze *zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce* vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 12.8.2014 bylo zástupci žalobce doručeno dne 12.8.2014 datovou schránkou a obsah spisu odpovídá skutečnostem uvedeným v napadeném rozhodnutí i v citovaném vyjádření žalované (*založeny jsou i opakované žádosti žalobce o odstranění tvrdosti zákona, ale žádné z nich nebylo vyhověno*).

Žalobce v podání ze dne 19.12.2014 pouze sdělil, že trvá na podané žalobě a nemá žádné další důkazy k dispozici ve věci, když má za to, že veškerá tvrzení uvedená v žalobě prokázal.

Následně *žalovaná dne 9.2.2015* sdělila, že trvá na nařízení jednání. Žalobce dne 11.2.2015 v podání souhlasil s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání a požadoval náklady řízení v částce 3.146,-Kč za dva právní úkony a za dva režijní paušály společně s 21% DPH, jelikož jeho zástupce je jejím plátcem.

U ústního jednání dne 2.7.2015 žalobce setrval na podané žalobě i důvodech v ní uvedených a požadoval závěrem zrušení napadeného rozhodnutí a také náhradu nákladů řízení; zástupce žalované závěrem navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na jejich stanovisko včetně podrobného vysvětlení v odůvodnění rozhodnutí o námitkách.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen *správní orgán*). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

V § 174 odst. 1 písm. d) a odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. ve znění účinném do 31.12.1995 je stanoveno, že občan, který vykonával před 1. lednem 1993 zaměstnání I. pracovní kategorie, popřípadě službu I. nebo II. kategorie funkcí, má po 31. prosinci 1992 nárok na starobní důchod též, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň 59 let, byl-li zaměstnán nejméně 11 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popřípadě 7,5 roku, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 15 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až l) anebo 15 roků ve službě I. nebo II. kategorie funkcí. Podmínkou vzniku nároku na starobní důchod podle odstavce 1 je, že zaměstnání I. pracovní kategorie nebo služba I. nebo II. kategorie funkcí trvaly ke dni 31. prosince 1992.

V této věci se žalobce podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů. Soud pak na základě všech shora zjištěných skutečností dospěl k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 12.8.2014 není důvodná* s ohledem na níže uvedené. Dále soud poznamenává, že v této věci byly posuzovány nároky žalobce, nikoli jeho spolupracovníků, jelikož nároky každého se posuzují individuálně.

Žalobce podal žádost o přiznání starobního důchodu od 9.3.2013, když k tomuto datu dosáhl věku 59 let, protože odpracoval v období od 1.4.1975 do 31.3.1992 více než 17 let v zaměstnání spadající do I. B pracovní kategorie. Jelikož však pro stanovení sníženého důchodového věku dle výše citovaného § 174 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. je rozhodnou skutečností trvání zaměstnání k 31.12.1992, což žalobce nesplňuje, protože v preferované pracovní kategorii ukončil zaměstnání k 31.3.1992, nelze postupovat v jeho věci v souladu s jím vyjádřeným přesvědčením, že mu vznikl nárok na starobní důchod v 59 letech. Naopak je nutno vycházet z obsahu evidenčních listů důchodového pojištění podepsaných i žalobcem z předmětné doby, z nichž vyplývá trvání zaměstnání u ČSAD Plzeň-sever od 1.7.1971 do 31.3.1992 a dále dle „Přílohy k žádosti o důchod“ ze dne 16.12.2008 týkající se doby výkonu preferovaného zaměstnání žalobce jako zaměstnanec ČSAD Plzeň vykonával smluvní práce pro LB MINERALS a. s. od 1.4.1975 do 31.3.1992 (*pracovní kategorie I. B*). S ohledem na nesplnění podmínky trvání zaměstnání v preferované kategorii k 31.12.1992, žalobce tedy dosáhne důchodového věku až dne 9.5.2017 (63 let a 2 měsíce) v souladu s § 32 zákona a Přílohou k tomuto zákonu. Zcela bez vlivu na tuto rozhodnou skutečnost je tvrzení žalobce, že k ukončení preferovaného zaměstnání došlo z organizačních důvodů, byť tento důvod nebyl přímo uveden zaměstnavatelem, jelikož ukončení pracovního poměru v důsledku racionalizačních či organizačních opatření by mohlo mít vliv na snížený důchodový věk s ohledem na § 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 1995 pouze u osob, které vykonávaly zaměstnání uvedené § 14 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, tj. v ostatních zaměstnáních v hornictví vykonávána v podzemí hlubinných dolů, jak ostatně uvedla i žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí; v případě žalobce se však nejednalo o zaměstnání v hornictví vykonávána v podzemí hlubinných dolů.

Žalobce neprokázal, že by žalovaná postupovala v rozporu se zákonem, když zamítla jeho žádost o starobní důchod, jelikož nesplnil plně podmínky stanovené v § 28 zákona č. 155/1995 Sb. v návaznosti na § 174 zákona č. 100/1988 Sb., přičemž neznamená, jestliže není rozhodnutí žalované dle jeho představ, že je takové rozhodnutí nesprávné či dokonce v rozporu se zákonem. Je toliko věcí žalobce, že i přes veškerá obsáhlá vyjádření žalované zejména v napadeném, ale i předcházejícím, rozhodnutí, která jsou v souladu s platnou právní úpravou, setrvává na svém přesvědčení i přes nevyhovění jeho opakované žádosti o odstranění tvrzení zákona ministrem práce a sociálních věcí. Soud nezjistil, že by žalovaná postupovala v rozporu se zákonem, že by nezapočetla žalobci veškeré získané doby pojištění i v preferované I. pracovní kategorii, ani žalobce vůči tomuto nebrojil. Rozhodnou skutečností je, že zaměstnání žalobce v preferované pracovní kategorii netrvalo ke dni 31.12.1992, proto nelze vyhovět jeho žádosti a přiznat mu požadovaný starobní důchod od 9.3.2013, kdy dosáhl věku 59 let, neboť jeho důchodový věk činí 63 let a 2 měsíce; případně může využít možnosti požádat o starobní důchod před dosažením důchodového věku dle § 31 zákona, jehož výše by však byla trvale krácena.

V daném případě soud nemohl vyhovět žalobě a požadovanému zrušení napadeného rozhodnutí žalované s ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti i přes žalobcem opakovaně vyjádřené přesvědčení o oprávněnosti jeho nároku na přiznání starobního důchodu v 59 letech s ohledem na výkon zaměstnání v preferované I. pracovní kategorii, když tento jeho požadavek není v souladu s platnou právní úpravou k rozhodnému datu. Soud ani nezjistil, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost či pro vady řízení, proto neshledal žalobu důvodnou. ČSSZ proto nepochybila, když námitky žalobce zamítla a dostatečným způsobem se s nimi vypořádala v rozhodnutí o námitkách, které neshledala důvodnými, přičemž odůvodnění rozhodnutí je dostatečně srozumitelné pro toho, kdo jeho obsah hodlá pochopit.

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto žalobě žalobce *nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.*, ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku). *Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 12.8.2014 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, když žalobce neprokázal jím tvrzené pochybení žalované a dostatečným způsobem se žalovaná vypořádala i se všemi jeho námitkami proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 13.6.2014.

Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 2. července 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně